

тавахъ замъчаниа, и глѣдахъ съ четири очи по скорото ны тръгваніе за да сѣ насъчухъ за сичко, пакъ и защото сичкото вниманіе на поглѣда ми бѣше за вынаги въ оздравената а не въ болнавата, оставахъ точно свѣренъ че е тѣа сжщата.

Най сетне тръгнахъмы и съ едно много здравье отъ сичкитѣ излѣзохъмы отъ реченната къща.

Въ първото ны излизаніе отъ тамъ като нестѣрпимъ познахъ разговора, съвременно и като питахъ ако е тѣа която видѣхъ за която ще сѣ мѣнижъ? не! отговори господаря ми, момичето за което ще ви мѣнимъ е онова което лѣжеше, и болѣстѣа ѣ е една трѣска която отъ нѣкой день ѣ е заловила и която е, ми приешла още, ничтожна болѣстѣа, отъ която момичетата полѣжаватъ като додатъ на този возрастъ и което момиче, вѣди свѣренъ господине като продължаваше, че щомъ сѣ оженешъ за него, ще оздрави и ще вѣди по бко отъ желѣзо, което нанстена е и здраво; Я онаѣ каже която твоѣа милость видѣа, тѣа е поголѣмата ѣ сестра.

На тѣа неговѣ доказателства които тѣѣ живо ми ги представяваше пакъ останахъ свѣденъ и оспокоенъ щото рѣшихъ въ идущата вѣчеръ да сѣ вѣче менѣжъ.

— МЕНѢЖЪ —

Презъ него денъ въ който вѣчеръ щѣхъ да сѣ мѣнижъ, поканихъ нѣкой и дрѣги мои прѣатели